

“LIHECI” ข้อพึงระมัดระวัง สำหรับผู้เรียนและผู้สอนชาวไทย*

POINT OF ATTENTION WHEN USING “LIHECI” - - TIPS FOR THE THAI LEARNERS AND TEACHERS CHINESE

วาริ ว่องวโรปกรณ์

Wari Wongwaropakorn

มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

Walailak University, Thailand

E-mail: 2536639833@qq.com

บทคัดย่อ

บทความวิชาการเรื่องนี้วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างทางวากยสัมพันธ์ ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน ที่ส่งผลกระทบต่อผู้เรียนที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้ภาษาผิดพลาดเมื่อต้องใช้โครงสร้างคำประเภท “Liheci (หลีเหอฉือ)” ที่เป็นคำกริยาอันประกอบด้วยหน่วยย่อยหลายส่วน ได้แก่ คำกริยาและส่วนขยายที่อาจมีการวางชิดกันหรือวางแยกกันตามลักษณะโครงสร้างเฉพาะ เห็นได้ว่าอิทธิพลของภาษาไทยที่เป็นภาษาแม่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าว ได้แก่ ความแตกต่างเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน ความแตกต่างเรื่องตำแหน่งของคำช่วยในภาษาไทยกับภาษาจีน ความแตกต่างเรื่องตำแหน่งของคำเสริมความหมายในภาษาจีนกับคำบอกสภาพในภาษาไทย และความแตกต่างของการใช้คำกริยาในภาษาจีนกับภาษาไทย ดังนั้น หากผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยต้องใช้คำ “Liheci (หลีเหอฉือ)” ควรทำความเข้าใจกระบวนการสร้างประโยคที่มีคำประเภทนี้ เพื่อให้ใช้ภาษาจีนได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

คำสำคัญ: หลีเหอฉือ , ข้อพึงระมัดระวัง , ผู้เรียนและผู้สอนชาวไทย

* Received 4 June 2019; Revised 21 June 2019; Accepted 21 June 2019

Abstract

This article aims to analyze and compare Thai and Chinese grammatical structures that may cause confusion to the students whose mother tongue is Thai. Particular focus is placed on errors when using separate words “Liheci”, the verb constructed from several constituents. Each constituent has its place based on specific grammatical structure. The influence of different grammar in Thai language plays a big role when handling the verb groups. To illustrate this, placement and positions of Chinese auxiliary verbs, adjuncts, and adverbs are apparently different from those in Thai. In addition, although reduplication of verbs, adjectives, and nouns exists in both languages, the formations are not completely identical. Therefore, Thai learners of Chinese should be aware of the differences so that they can correctly perform usage of verb groups “Liheci” instead of relying on the grammar in their Thai mother tongue.

Keywords: Liheci, point of attention, Thai learners and teachers Chinese

บทนำ

ภาษาจีน เป็นภาษาที่มีความสำคัญ 1 ใน 6 ของภาษาสหประชาชาติ ปัจจุบันภาษาจีน เป็นภาษาที่สามที่ทุกคนทั่วโลกให้ความสนใจและได้รับความนิยม สำนักเลขาธิการสภา การศึกษา ในฐานะหน่วยงานที่มีหน้าที่กำหนดนโยบายและวางแผนการศึกษาของประเทศ เล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าวจึงได้กำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนในทุกกระดับ/ประเภท การศึกษา อีกทั้งปัจจุบันประเทศไทยมีผู้นิยมเรียนภาษาจีนจำนวนเพิ่มมากขึ้น

หน่วยคำ morpheme (语素 yǔsù 或词素 císu) เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของ ภาษาจีน (Xing, F., 2004) แต่หน่วยที่เล็กที่สุดของภาษาไทย คือ คำ นอกจากนี้แล้วสิ่งที่ ต่างกันคือ คำประสมในภาษาจีนที่เป็นคำสองพยางค์สามารถอยู่คู่กัน หรืออยู่แยกกันได้ คำพิเศษเหล่านี้เรียกว่า “Liheci (หลี่เหอฉือ)” ซึ่งในภาษาไทยไม่มีคำประเภทนี้อยู่

“Liheci (离合词 หลี่เหอฉือ)” เป็นคำกริยาที่มีความพิเศษอันประกอบด้วยหน่วยย่อย หลายส่วน ได้แก่ คำกริยาและส่วนขยายที่อาจมีการวางชิดกันหรือวางแยกกันตามลักษณะ

โครงสร้างเฉพาะ (Wang, X., Gao, Y., 2009) ลักษณะดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภาษาจีนชาวไทย เนื่องจากผู้เรียนเกิดความสับสน เมื่อไรที่ควรวางคำ “Liheci (离合词 หลีเหอฉือ)” ไว้ชิดกัน หรือเมื่อไรควรวางคำ “Liheci (离合词 หลีเหอฉือ)” แยกออกจากกัน เมื่อไรควรเติม “คำเสริม (补语 búyǔ) ”

ภาษาจีนเป็นภาษาในตระกูลภาษาอื่น-ธิเบต ภาษาไทยอยู่ตระกูลไท-กะไต ทั้งสองภาษานี้ต่างมีทั้งความเหมือนและความต่างดังต่อไปนี้

1. เป็นคำโดด (孤立语)

การสร้างคำศัพท์คือการนำคำโดดมาประสมกัน เช่น รถไฟ เป็นการประสมคำระหว่าง คำว่า รถ กับคำว่า ไฟ เป็น รถไฟ

ภาษาจีน นำคำว่า 火(ไฟ) ประสมกับ 车(รถ) เป็น 火车 แปลว่า รถไฟ หรือเช่นคำว่า 天(ฟ้า) ประสมกับคำว่า 气(อากาศ) เป็นคำว่า 天气 สภาพอากาศ

2. มีเสียงวรรณยุกต์ (有声调)

กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า

bā bá bǎ bà

3. การเรียงลำดับคำมีผลกับความหมาย (靠语序)

เมื่อเรียงลำดับคำต่างกัน ความหมายก็เปลี่ยน เช่น

妈妈爱我。(แม่รักฉัน) 我爱妈妈。(ฉันรักแม่)

4. โครงสร้างประโยค (句式)

มีการเรียงลำดับคำแบบ ประธาน+กริยา+กรรม (SVO)

我 吃 饭。

wǒ chī fàn.

ฉัน กิน ข้าว

ลักษณะพิเศษเหล่านี้มีลักษณะร่วมกันทั้งในภาษาจีน และภาษาไทย เป็นต้น

การเรียงประโยค คำบอกสภาพ (状语) ของภาษาจีนและภาษาไทยวางหน้าภาคแสดง
ได้

ในภาษาจีนพูดว่า : “别进来!” (Bié jìnlái !)

ในภาษาไทยก็พูดว่า : “别进来!(อย่า)เข้ามา”

แต่คำบอกสภาพ (状语) ในภาษาไทยยังสามารถวางหลังภาคแสดง ซึ่งในภาษาจีนไม่มีลักษณะดังกล่าวเช่น

ในภาษาจีนพูดว่า : “我 在瓦莱岚大学 学习 汉语。

Wǒ zài wā lái lán dà xué xuéxí Hànyǔ.

(ประโยคถอดความตามหลักไวยากรณ์จีน ฉัน ที่มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ เรียนภาษาจีน)

(ฉันเรียนภาษาจีนที่มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์)”

แต่มีบางครั้งที่สามารถพูดได้ว่า “我住在北京”, “在北京” สามารถวางด้านหลังกริยาได้ เป็นส่วนเสริม (补语 bù yǔ) ไม่ใช่คำบอกสภาพ (状语 zhuàngyǔ)

นอกจากคำบอกสภาพ (状语) ที่มีความแตกต่างกันแล้ว คำขยายคำนามก็วางต่างกัน ความแตกต่างในเรื่องตำแหน่งการวางคำ ทำให้ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยที่เรียนคำ “Liheci” ได้รับผลกระทบจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ได้

“Liheci” เป็นคำที่มีความพิเศษ อาจจะเป็นคำ หรือกลุ่มคำที่สามารถวางชิดกัน หรือวางแยกกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน และเป็นเรื่องยากเรื่องหนึ่งในการเรียนภาษาจีน ใน (现代汉语离合词用法词典) (Yang, Q, 2006) รวบรวมคำ “Liheci” ไว้ 4,066 คำ แต่ที่ใช้บ่อยมี 17,938 คำ ใน (现代汉语词典) (Zhongguo Shehui Kexueyuan Yuyan Yanjiusuo, 2002) รวบรวมคำ “Liheci” ไว้ 3,624 คำ และในข้อสอบ HSK จะมีคำประเภท “Liheci” ปรากฏอยู่ โดยใน (边听边记 HSK 离合词) (Wang, X., Gao, Y., 2009) ได้รวบรวมคำ “Liheci” ที่ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องรู้คำ “Liheci” จาก (HSK 词汇大纲) ไว้ 188 คำ ดังนั้นผู้ที่ศึกษาภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศจึงมีความจำเป็นต้องเรียนและทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำ “Liheci” นี้

ตามพจนานุกรมจีน (现代汉语词典) (Zhongguo Shehui Kexueyuan Yuyan Yanjiusuo, 2002) แบ่งประเภทของ “Liheci” แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. “Liheci” ที่เป็นรูปกริยาที่ตามด้วยกรรม (动宾式)

“Liheci” ที่เป็นรูปกริยาที่ตามด้วยกรรม เช่น 变心 (biànxīn เปลี่ยนใจ) 加油 (jiā yóu สู้/เติมน้ำมัน) 见面 (jiànmiàn พบ/เจอ) 迷路 (mílù หลงทาง) 送礼 (sòng lǐ ให้ของขวัญ) 散步 (sànbù เดินเล่น) เป็นต้น

(1) การแข่งขันจบลงแล้ว ยังจะสู้อะไรอีก

✗ 比赛已经结束了，还加油什么呀？

(✗ Bǐsài yǐjīng jiéshùle, hái jiāyóu shénme ya?)

(✓ 比赛已经结束了，还加什么油呀？

การแข่งขันจบลงแล้ว ยังจะเติมอะไรน้ำมันอีก)

(✓ Bǐsài yǐjīng jiéshùle, hái jiā shénme yóu ya?)

“Liheci” ที่เป็นรูปกริยาที่ตามด้วยกรรม จากประโยคตัวอย่าง “加油(สู้)” ภาษาไทยเมื่อต้องการถามว่า “สู้อะไร” จะเป็น “กริยา+สรรพนามแสดงคำถาม” แต่คำ “Liheci” ในภาษาจีนจะเป็น “A+疑问代词 (สรรพนามแสดงคำถาม)+B” ดังนั้นข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยได้รับผลกระทบจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ จะเป็น “AB+什么” เช่น “加油什么 (สู้อะไร)” เป็นต้น

2. “Liheci” ที่เป็นรูปกริยาที่ตามด้วยส่วนขยายที่วางไว้หลังกริยา (动补式)

“Liheci” ที่เป็นรูปกริยาที่ตามด้วยส่วนขยายที่วางไว้หลังกริยา เช่น 吃苦 (chīkǔ ทนทุกข์ทรมาน) 记过 (jìguò จดความผิด) 看透 (kàn tòu มองออก) 离开 (líkāi ห่าง/ออกห่าง/จาก) 说服 (shuōfú เกลี้ยกล่อม) เป็นต้น

(2) ดูเหมือนว่าเค้าปิดมือถือไปแล้ว ฉันโทรอย่างไรก็ไม่ติด

✗ 他手机好像是关机了，我打怎么不通。

(✗ Tā shǒujī hǎoxiàng shì guānjīle, wǒ dǎ zěnmě bùtōng.)

(✓ 他手机好像是关机了，我怎么打都打不通。

ดูเหมือนว่าเค้าปิดมือถือไปแล้ว ฉันอย่างไรโทรก็โทรไม่ติด)

(✓ Tā shǒujī hǎoxiàng shì guānjīle, wǒ dǎ zěnmě bùtōng.)

“Liheci” ที่เป็นรูปกริยาที่ตามด้วยส่วนขยายที่วางไว้หลังกริยายังสามารถแบ่งออกได้ 3 ประเภท ได้แก่

2.1 รูปกริยาที่ตามด้วยส่วนขยายที่เป็นคำคุณศัพท์ เช่น 吃苦 (chīkǔ ทนทุกข์ทรมาน) 分清 (fēnqīng แยกออกชัดเจน) 缩小 (suōxiǎo หดเล็กลง) 提高 (tígāo ทำให้ตำแหน่ง, ระดับคุณภาพสูงกว่าเดิม)

(3) นักเรียนไทยตอนเริ่มเรียนภาษาจีน ไม่สามารถแยกเสียง “ch” และ “sh” ได้ชัดเจน

✗ 泰国学生刚开始学习汉语时，“ch”和“sh”不是(不可以) 分清 的。

(✗ Tàiguó xuéshēng gāng kāishǐ xuéxí Hànyǔ shí, “ch” hé “sh” búshì (bù kěyǐ) fēnqīng de.)

(✓ 泰国学生刚开始学习汉语时，“ch”和“sh”是分不清的。)

(✓ Tàiguó xuéshēng gāng kāishǐ xuéxí Hànyǔ shí, “ch” hé “sh” shì fēn bù qīng de.)

2.2 รูปกริยาที่ตามด้วยส่วนขยายเป็นคำกริยา เช่น 干掉(gàndiào กำจัด) 看穿(kànchuān มองทะลุ) 推翻(tuīfān โค่นล้ม) 完成(wánchéng ทำสำเร็จ) 忘掉(wàngdiào ลืม)

(4) ฉันอยากจะลืม แต่ลืมไม่ได้

✗ 我想拼命忘，但不忘掉。(นักศึกษาไทยเขียนประโยคผิดเนื่องจาก “不 bù (ไม่)”ตามโครงสร้างไวยากรณ์ ต้องวางหน้ากริยา)

(✗ Wǒ xiǎng pīnmíng wàng, dàn bù wàngdiào.)

(✓ 我想拼命忘，但忘不掉。)

(✓ Wǒ xiǎng pīnmíng wàng, dàn wàng bù diào.)

2.3 รูปกริยาที่ตามด้วยส่วนขยายที่วางไว้หลังกริยา โดยที่ส่วนขยายเป็นคำบอกทิศทาง เช่น 看上(kàn shàng ถูกตา,ต้องใจ) 进去(jìnqù เข้าไป)

(5) ประตูล็อกอยู่ เข้าไปไม่ได้

✗ 门锁着，不能进去。(“不能进去 bùnéng jìnqù”หมายถึงไม่อนุญาตให้เข้า แต่ไม่ใช่ประตูถูกล็อก จึงเข้าไม่ได้)

(✗ Mén suǒzhe, bùnéng jìnqù.)

(✓ 门锁着，进不去。)

(✓ Mén suǒzhe, jìn bù qù.)

เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เรียนภาษาจีนชาวไทย เมื่อปฏิเสธคำ“Liheci”จะใช้รูป“不、不是”วางหน้าคำกริยาทันที

ข้อที่ (2) การวางประโยคภาษาไทยจะเป็น “คำกริยา+คำสรรพนามแสดงคำถาม+ไม่+ส่วนขยาย (โทรอย่างไรก็ไม่ติด) แต่ตามจริงแล้วการวางประโยคที่ถูกต้องในภาษาจีนจะต้องเป็น “疑问代词 (สรรพนามแสดงคำถาม) + A + 副词 (คำวิเศษณ์) + A + 不 + B เป็น (怎么打都打不通)” เพราะผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยได้รับผลกระทบจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดเป็น“打怎么不通(โทรอย่างไรก็ไม่ติด)”

ข้อที่ (3) ประโยคภาษาไทย “ไม่+คำกริยา1+คำกริยา2+คำคุณศัพท์ (ไม่สามารถแยกได้ชัดเจน)” โครงสร้างประโยคภาษาจีนจะเป็น“是+A+不+B+的 เป็น (是分不清的)” แต่ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยได้รับผลกระทบจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดเป็น“不是分清的 (ไม่สามารถแยกได้ชัดเจน)”

ข้อที่ (4) “ลืมไม่ได้” ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยมองว่า “忘掉”ที่แปลว่า ลืม เป็นกริยาธรรมดาจึงเอาคำว่า“不”ไปวางไว้หน้า“忘掉”โดยไม่ได้แยกคำ“忘掉”เป็น“A+不+B เป็น (忘不掉)”

ข้อที่ (5) “เข้าไปไม่ได้” ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยตีความประโยคดังกล่าวเป็น “ไม่สามารถเข้าไปได้” ประโยคภาษาไทยคือ “ไม่สามารถ+กริยา (+คำนาม/คำคุณศัพท์)” เช่น “ไม่สามารถกินเผ็ด (不能吃辣)” ดังนั้นเมื่อแปล “ไม่สามารถเข้าไปได้” เนื่องจากผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยซึ่งได้รับผลกระทบจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ จึงแปลเป็น“~~X~~不能进去”ความหมายคือเป็นในเชิง“ไม่อนุญาตให้เข้า” ซึ่งที่ถูกต้องจะต้องเป็น“进不去”

3. “Liheci” ที่เป็นรูปภาคประธานตามด้วยภาคแสดง (主谓式)

“Liheci” ที่เป็นรูปภาคประธานตามด้วยภาคแสดง เช่น 心服 (xīnfú เลื่อมใสศรัทธา) 心浮 (xīnfú ใจร้อน, ฟุ้งซ่าน)

(6) ลีลี่ชนะแล้ว ฉันไม่เลื่อมใส

~~X~~ 丽丽赢了，我不心服。

(~~X~~ Lili yíng le, wǒ bù xīnfú.)

(✓ 丽丽赢了，我心不服。)

(✓ Lili yíng le, wǒ xīn bù fú.)

“Liheci” ที่เป็นรูปภาคประธานตามด้วยภาคแสดง เมื่อแปลเป็นภาษาไทย ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยจึงเข้าใจว่าเป็นกริยากรรมตา เมื่อต้องการรูปปฏิเสธจึงเอาคำว่า “不” วางหน้ากริยาดังกล่าวทันที

สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการทำความเข้าใจเรื่อง “Liheci”

1. ความแตกต่างเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาจีน (Pan, Y., 2011)

เนื่องจากภาษาไทยไม่มีคำประเภที่เรียกว่า “Liheci” ดังนั้นเมื่อต้องการแปลคำประเภที่เรียกว่า “Liheci” เป็นภาษาไทยแล้วก็มีทั้งที่เป็นคำโดด คำประสมและวลี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อแปลเป็นภาษาไทย ผู้เรียนก็จะอาศัยภาษาแม่เป็นหลักในการแปล ทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้

“Liheci” เมื่อแปลเป็นภาษาไทยสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1 คำ “Liheci” ในภาษาจีนที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วแปลเป็นคำโดด ได้แก่

跑步	แปลว่า	วิ่ง
打仗	แปลว่า	รบ
倒霉	แปลว่า	ชวย
加油	แปลว่า	สู้
生气	แปลว่า	โกรธ
忘掉	แปลว่า	ลืม
做梦	แปลว่า	ฝัน
发愁	แปลว่า	กั้ม หรือกั้ดกั้ม

เนื่องจากคำเหล่านี้แปลเป็นภาษาไทยแล้วแปลเป็นคำโดดจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ดังนี้

(7) การแข่งขัน จบลงแล้ว ยังจะ สู้ อะไร อีก ?

✗ 比赛 都结束了, 还 加油 什么呢?

(✗ Bǐsài dōu jiéshùle, hái jiāyóu shénme ne?)

(✓ 比赛都结束了, 还加什么油呢?)

(✓ Bǎisàidì dōu jiéshùle, hái jiǔshénmeyóu ne?)

(8) เรื่องผ่านไปแล้ว ยังจะโกรธอะไร

✗事情已经过去了，还在生气什么。

(✗ Shìqíng yǐjīng guòqule, hái zài shēngqì shénme.)

(✓事情已经过去了，还在生什么气。)

(✓ Shìqíng yǐjīng guòqule, hái zài shēngqìshénmegì.)

จากข้อ (7) “สู้อะไร” และ (8) “โกรธอะไร” จะเป็น “กริยา + สรรพนามแสดงการถาม” แต่คำ “Liheci” ในภาษาจีนจะเป็น “A + 疑问代词 (สรรพนามแสดงคำถาม) + B” ดังนั้นข้อผิดพลาดของผู้เรียนได้รับผลกระทบจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ จะเป็น “AB + 什么” เช่น “✗加油什么 (สู้อะไร)” “✗生气什么 (โกรธอะไร) แต่ที่ถูกต้องจะต้องเป็น “加什么油” “生什么气”

1.2 คำ “Liheci” ในภาษาจีนที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วแปลเป็นคำผสม เช่น

吃饭	กินข้าว	懂事	รู้เรื่อง
放学	เลิกเรียน	帮忙	ช่วยเหลือ
跳舞	เต้นรำ	洗澡	อาบน้ำ
用心	ตั้งใจ	游泳	ว่ายน้ำ

ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วแปลเป็นคำประสม เช่น

(9) กินข้าวเสร็จก่อน ค่อยทำการบ้าน

✗先吃饭完，再做作业。

(✗ Xiān chīfàn wán, zài zuò zuòyè.)

(✓先吃完饭，再做作业。)

(✓Xiān chīwán fàn, zài zuò zuòyè.)

(10) อาบน้ำเสร็จแล้ว ค่อยทานข้าวเย็น

✗洗澡完了，再吃晚饭。

(✗ xǐzǎo wánle, zài chī wǎnfàn.)

(✓ 洗完澡, 再吃晚饭。)

(✓ Xǐwánzǎo, zài chī wǎnfàn.)

ตาราง 1 เปรียบเทียบการวางส่วนขยายในภาษาไทยและภาษาจีน

	โครงสร้างการวางส่วนขยายภาษาไทย	โครงสร้างการวางส่วนขยายภาษาจีน
(9)	กริยา+กรรม+ส่วนขยาย กิน ข้าว เสร็จ	A+คำเสริม (补语) +B 吃完饭
(10)	กริยา+กรรม+ส่วนขยาย อาบน้ำ เสร็จ	A+คำเสริม (补语) +B 洗完澡

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่า โครงสร้างการวางส่วนขยายในภาษาไทยมีอิทธิพล ส่งผลให้ผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศวางประโยคแบบภาษาไทย

1.3 คำ “Liheci” ในภาษาจีนที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วแปลเป็นวลี เช่น

毕业 จบการศึกษา

补课 เรียนชดเชย

登记 ลงทะเบียน

读书 อ่านหนังสือ

留学 ศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ

如意 สมความปรารถนา

随便 ตามสะดวก ตามใจ ถือโอกาส

叹气 ถอนหายใจ

ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วแปลเป็นวลี เช่น

(11) ตามใจ เธอ ชอบ กิน ไม่ กิน

✗ 随便 你, 爱吃不吃。

(✗ Suíbiànr nǐ, ài chī bù chī.)

(✓ 随你便, 爱吃不吃。)

(✓ Suí nǐbiànr, ài chī bù chī.)

(12) ยังเป็นเด็กเป็นเล็ก ถอนใจอะไรหนักหนา

✗ 还是小孩子, 叹气 什么。

(✗ Hái shì xiǎo háizi, tàngqì shénme.)

(✓ 还是小孩子，叹什么气。)

(✓ Hái shì xiǎo háizi, tàn shénmeqì.)

ความแตกต่างกันด้านโครงสร้างไวยากรณ์ของทั้ง 2 ภาษาทำให้ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการแปล “Liheci” เนื่องจาก “Liheci” ในภาษาจีน เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจะเป็นคำกริยา (动词) ดังนั้นผู้เรียนจึงเข้าใจว่าเป็นคำกริยาเท่านั้น แต่คำ “Liheci” ไม่ได้มีเพียงเฉพาะรูปของคำกริยาที่ตามด้วยกรรมเท่านั้น

2. ปัญหาความแตกต่างเรื่องตำแหน่งของคำช่วยในภาษาจีนและภาษาไทย

คำว่า “了 (le)” ในภาษาจีนแสดงว่าเหตุการณ์เสร็จสิ้นแล้ว แปลว่า “แล้ว” ส่วนคำว่า “过 (guo)” แปลว่า “เคย” แสดงถึงการมีประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งมาก่อน (Lu, Q. , 2006)

2.1 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเมื่อใช้คำช่วยบอกกาลลักษณะ “了 (le)”

คำช่วย “了” ที่บอกกาลลักษณะ เมื่อต้องการใช้กับ “Liheci” จะต้องวางตรงกลางระหว่างคำ แต่ภาษาไทยจะวางไว้หลังคำกริยาแปลว่า “.....แล้ว”

คำแสดงการณลักษณะที่ใช้คำว่า “.....แล้ว” ในภาษาไทยแบ่งออกเป็น

2.1.1 บอกการณลักษณะที่กำลังจะเกิดขึ้น : ใกล้จะ จวนจะ เกือบจะ.....แล้ว

2.1.2 บอกการณลักษณะที่เกิดขึ้นเสร็จแล้ว :แล้ว

ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยใช้ “了 (le)” กับคำ “Liheci” ผิดพลาดมาก โดยผู้ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยจะวางคำว่า “了 (le)” หลังคำ “Liheci” (AB+了) โดยไม่ได้แยกคำ แต่วางคำว่า “了(le)” ระหว่างคำ “Liheci” (A)了(B) ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเรียงลำดับประโยคในภาษาไทย

(13) ไว้รอเลิกเรียน แล้ว ฉันค่อยโทรหาเธอ ดีไหม ?

✗ 等放学 了 我再给你打电话 好吗?

(✗ Děng fàngxué le wǒ zài gěi nǐ dǎ diànhuà hǎo ma?)

(✓ 等放了学我再给你打电话, 好吗?)

(✓ Děng fàng le xué wǒ zài gěi nǐ dǎ diànhuà hǎo ma?)

(14) ในงานเลี้ยงปีใหม่เมื่อคืน มีดารานักแสดงจำนวนหนึ่ง ต่างออกมาโชว์ตัวแล้ว

✗ 昨晚的年欢晚会 几个大明星 都露的面了。

(✗ Zuó wǎn de niǎn huān wǎnhuì jǐ gè dà míngxīng dōu lù de miànle.)

(✓ 昨晚的年欢晚会几个大明星都露了面。)

(✓ Zuó wǎn de niǎn huān wǎnhuì jǐ gè dà míngxīng dōu lù miànle.)

(15) ผ้าขนหนูผืนนี้ ซ้ำเชื้อ เรียบร้อยแล้ว ใช้ได้อย่าง (วางใจ) สบายใจ

✗ 这条毛巾 消毒 完了 , 请放心使用。

(✗ Zhè tiáo máojīn xiāodú wánle, qǐng fàngxīn shǐyòng.)

(✓ 这条毛巾消完了毒, 请放心使用。)

(✓ Zhè tiáo máojīn xiāo wánle dú, qǐng fàngxīn shǐyòng.)

จากประโยคที่ (13) และ (14) ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยใช้วิธีการเรียงประโยคแบบภาษาไทย “เลิกเรียนแล้ว (放学了)” และ “โชว์ตัวแล้ว (露面了)” (✗AB了) คือการเอาคำว่า “แล้ว” วางไว้หลังกริยา ส่วนประโยคที่ (15) มีคำว่า “完了” ซึ่งเป็นคำเสริมวางหลังกริยาที่บอกผล แปลว่า “หมดแล้ว” จะวางไว้หลังกริยา “ฆ่าเชื้อเรียบร้อยแล้ว (消毒完了)” (✗AB完了) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่

2.2 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเมื่อใช้คำช่วยบอกสภาพ “过 (guo)”

คำช่วย “过 (guo)” บอกการณ์ลักษณะ และแสดงน้ำเสียงในภาษาจีน เมื่อต้องการใช้กับ “Liheci” ต้องวางตรงกลางระหว่างคำ แต่ภาษาไทยจะวางไว้หน้าคำกริยาแปลว่า “เคย.....”

คำแสดงกาลที่ใช้คำว่า “เคย.....” ในภาษาไทย แสดงถึงการมีประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งมาก่อน

ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยใช้ “过 (guo)” กับคำ “Liheci” โดยผู้เรียนจะวางคำว่า “过” หน้า-หลังคำ “Liheci” ในรูป (✗过+ AB) และรูป (✗AB+过) โดยไม่ได้แยกคำ “Liheci” ออกและวางคำว่า “过 (guo)” ระหว่าง “Liheci” ในรูป (A过B) ดังตัวอย่างข้อผิดพลาดต่อไปนี้

(16) แต่ไหนแต่ไรฉัน ไม่ เคย เล่นสกี ครั้งนี้เป็นการเล่นสกีครั้งแรก

✗ 我从来 没 过 滑雪 这是第一次滑雪。

(✗ Wǒ cónglái méi guò huáxuě zhè shì dì yī cì huáxuě.)

✗ 我从来 没 滑雪 过 这是第一次滑雪

(✗ Wǒ cónglái méi huáxuě guo zhè shì dì yī cì huáxuě.)

(✓ 我从来没滑过雪，这是第一次滑雪。)

(✓ Wǒ cónglái méi huá guo xuě, zhè shì dì yī cì huáxuě.)

(17) เสียวมึงมีสุขภาพแข็งแรง ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ไม่เคยป่วย

✗ 小明身体非常强壮 从来 没有生病过。

(✗ Xiǎo míng shēntǐ fēicháng qǐngzhù àng cónglái méiyǒu shēngbìng guo.)

(✓ 小明身体非常强壮，从来没有生过病。)

(✓ Xiǎo míng shēntǐ fēicháng qǐngzhù àng cónglái méiyǒu shēng guo bìng.)

จากข้อผิดพลาดข้างบน พบว่าการวางคำว่า “过 (guo)” หน้าคำ “Liheci” ในรูป (✗ 过+ AB) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเรียงลำดับประโยคแบบภาษาไทย “เคยเล่น สกี ✗ 过滑雪” และรูป (✗ AB + 过) “เคยป่วย ✗ 生病过” เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเข้าใจภาษาเป้าหมายที่เกินไป ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยมองว่าคำ “Liheci” เป็นกริยาธรรมดาไม่ได้เข้าใจวิธีการใช้ วิธีการขยาย โดยไม่ได้แยกคำ แต่วางคำว่า “过” ระหว่าง “Liheci” ในรูป (A过B) “滑过雪、生过病” จึงจะถูกต้อง

2.3 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเมื่อใช้คำช่วยโครงสร้าง “的”

การใช้คำช่วย “的” กับคำ “Liheci” เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากในผู้ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทย คำว่า “的” ในภาษาจีนสามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “ที่, ซึ่ง, อัน” ซึ่งทำหน้าที่ร่วมกับอนุภาคเพื่อขยายคำนาม คำว่า “的” ในภาษาจีนเป็นคำช่วยที่มีความสำคัญมาก ผลจากการวิจัยพบว่าเมื่อต้องใช้คำว่า “的” กับคำ “Liheci” ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยมักเอาคำว่า “的” นี้วางหน้าหรือหลังคำ “Liheci” เช่น

(18) มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ของเรา เดือนกันยายนปีนี้ เปิดเทอม

✗ 我们瓦莱岚大学 是今年九月的 开学。

(✗ Wǒmen Wā lái lán Dàxué shì jīnnián jiǔ yuè de kāixué.)

✗ 我们瓦莱岚大学 是今年九月 开学的。

(✗ Wǒmen wǎ lái lán dàxué shì jīnnián jiǔ yuè kāixué de.)

(✓ 我们瓦莱岚大学是今年九月开的学。)

(✓ Wǒmen Wā lái lán Dàxué shì jīnnián jiǔ yuè kāidexué.)

จากประโยคข้างบนจะเห็นได้ว่า ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยเอาคำว่า “的” วางไว้หน้าและหลังคำ “Liheci” แต่ไม่ได้เอาคำว่า “的” วางไว้ตรงกลางระหว่างคำ “Liheci” โดยเฉพาะ “是今年九月开学的” เกิดจากการที่ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยเรียนไวยากรณ์เรื่อง “是.....的” อันเป็นผลมาจากภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาเป้าหมาย (Target Language)

(19) อันนี้**บันทึกเสียง**ของใคร

✗ 这是谁录音的?

(✗ Zhè shì shuí lùyīn de?)

✗ 这是谁的录音?

(✗ Zhè shì shuí de lùyīn?)

(✓ 这是谁录的音?)

(✓ Zhè shì shuí lù de yīn?)

จากประโยคข้างบน “บันทึกเสียงของใคร” เกิดข้อผิดพลาด 2 อย่างคือ (19a) ผู้ที่เรียนชาวไทยใช้ “是谁录音的” เนื่องจากรูปแบบประโยค “是.....的” ส่วนข้อ (19b) ผู้เรียนชาวไทยใช้ “谁的录音” “บันทึกเสียงของใคร” โดยเข้าใจว่า “录音” เป็นคำนาม เนื่องจากในภาษาจีนวางโครงสร้างประโยคเป็น “疑问代词+的+名词 (คำสรรพนามแสดงคำถาม +的 + คำนาม)” ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดข้อผิดพลาด

3. ความแตกต่างเรื่องตำแหน่งของคำเสริมความหมายในภาษาจีนกับคำบอกสภาพในภาษาไทย

3.1 คำเสริมความหมายในภาษาจีน (汉语补语)

คำเสริมความหมายในภาษาจีน (汉语补语) คือคำที่แสดงถึงการอธิบาย เสริมความหมายเป็นตัวเสริมผล สภาพ ความเป็นไปได้ และทิศทาง เป็นต้น คำเสริมความหมายในภาษาจีนใช้วางหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ คำเสริมความหมายในภาษาจีนกับคำบอกสภาพในภาษาไทยการเรียงลำดับคำเหมือนกัน ในกรณีที่ไม่มีการเรียง แต่หากประโยคมีกรรมอยู่ด้วย

ภาษาจีนจะวางหน่วยเสริม (补语) หลังคำกริยา เช่น 吃完饭 = กินข้าวเสร็จ ; 做完作业 = ทำการบ้านเสร็จ เป็นต้น ดังนั้นความแตกต่างของตำแหน่งของคำเสริมความหมายในภาษาจีนกับตำแหน่งของคำบอกสภาพในภาษาไทยในกรณีที่มีหน่วยกรรม จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดพลาดเมื่อที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยต้องเติมคำเสริมความหมาย (汉语补语) กับคำ “Liheci”

สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยผิดพลาดเมื่อต้องเติมคำเสริมความหมาย (补语) กับคำ “Liheci” มีดังต่อไปนี้

3.1.1 ข้อผิดพลาดมีสาเหตุจากการเติมคำเสริมความหมายแสดงความเป็นไปได้ เช่นคำว่า “不了” ในคำ “Liheci”

คำเสริมความหมายแสดงความเป็นไปได้ “不了” แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “.....ไม่ได้ ไม่ได้..... ไม่สามารถ.....(ได้)” ซึ่งคำว่า “.....ไม่ได้ ไม่ได้..... ไม่สามารถ.....(ได้)” สามารถวางหน้าหรือหลังกริยา เช่น

(20) เขาเรียนภาษาจีนมาแล้วหลายปี แต่ ถึงตอนนี้ ก็ยัง พูด ไม่ได้

✗ 他学了多年汉语，不过 现在 还 开口 不了。

(✗ Tā xuéle duōniǎn hànyǔ, búguò xiànzài hái kāikǒu bùliǎo.)

(✓ 他学了多年汉语，不过现在还开不了口。)

(✓ Tā xuéle duōniǎn hànyǔ, búguò xiànzài hái kāibùliǎokǒu.)

(21) อากาศร้อนมาก จนทำให้ฉัน ไม่สามารถ ออกจากบ้าน(ได้)

✗ 天气太热了，真让我 不了 出门。

(✗ Tiānqì tài rèle, zhēn ràng wǒ bùliǎo chūmén.)

อากาศร้อนมาก จนทำให้ฉัน ออกจากบ้าน ไม่ได้

✗ 天气太热了，真让我 出不了门。

(✗ Tiānqì tài rèle, zhēn ràng wǒ chūbùliǎo mén.)

(✓ 天气太热了，真让我出不了门。)

(✓ Tiānqì tài rèle, zhēn ràng wǒ chū bùliǎo mén.)

การที่ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยนำคำที่บ่งบอกเสริมความหมาย “不了” มาวางหน้าหรือหลังคำ “Liheci” เนื่องจาก “.....ไม่ได้; ไม่ได้.....; ไม่สามารถ.....(ได้)” สามารถวางหน้าหรือหลังคำกริยาในภาษาไทย โครงสร้างคือ “คำกริยา+ไม่ได้; ไม่ได้+คำกริยา; ไม่สามารถ+คำกริยา(ได้)” แต่ในภาษาจีนคำว่า “不了” โครงสร้างคือ “A+不了+B” ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมีสาเหตุจากอิทธิพลของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่

3.1.2 ข้อผิดพลาดมีสาเหตุจากการเติมคำเสริมความหมายบอกผลเช่นคำว่า “开、好” ในคำ “Liheci” คำเสริมความหมายบอกผล “开” แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “.....ออก;ไป” ส่วนคำว่า “好” แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “.....เสร็จ;ดี;เรียบร้อย;เป็นระเบียบ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(22) หล่อนพูดว่าหล่อนไม่รักผมแล้ว ผม จึงจำต้อง ปล่อยมือ หล่อน ไป

✗她说她不爱我了，我不得不 放手 她开的。

(✗ Tā shuō tā bú ài wǒle, wǒ bùdé bù fàngshǒu tā kāi de.)

✗她说她不爱我了，我不得不 放手 她开。

(✗ Tā shuō tā bú ài wǒle, wǒ bùdé bù fàngshǒu tā kāi.)

(✓她说她不爱我了，我不得不放开她的手。)

(✓Tā shuō tā bú ài wǒle, wǒ bùdé bù fàng kāi tā de shǒu.)

(23) เพราะ เขาทำเพื่อทุกคนได้ เป็นผู้นำที่ดี ดังนั้น ทุกคนจึงเลือกเขาเป็นหัวหน้าห้อง

✗因为 他什么事都能为大家 带头好，所以 大家就选他当班长。

(✗ Yīnwèi tā shénme shì dōu néng wéi dàjiā dàitóu hǎo, suóyǐ dàjiā jiù xuǎn tā dāng bānzhǎng.)

(✓因为她什么事都能为大家带好头，所以大家就选她当班长。)

(✓Yīnwèi tā shénme shì dōu néng wéi dàjiā dàihǎo tóu, suóyǐ dàjiā jiù xuǎn tā dāng bānzhǎng.)

(24) ทุกท่านอย่าเบียดกัน ขอให้ เข้าแถว ให้เป็นระเบียบ

✕ 大家别挤，请 排队 好。

(✕ Dàjiā bié jǐ, qǐng páiduì hǎo.)

(✓ 大家别挤，请排好队。)

(✓ Dàjiā bié jǐ, qǐng páihǎoduì.)

จากข้อที่ (22) และข้อที่ (23) (24) คำว่า “开” และ “好” เป็นคำเสริมความหมายบอกผลของการกระทำที่แปลว่า “.....ออก;ไป” และ “.....เสร็จดีเรียบร้อยเป็นระเบียบ” ซึ่งในภาษาไทยจะวางไว้หลังกริยา “ปล่อยมือหล่อน ไป” “เป็นผู้นำที่ดี” และ “เข้าแถว ให้เป็นระเบียบ” ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยจึงเอาคำว่า “开” และ “好” ไปวางหลังกริยา แต่รูปแบบโครงสร้างที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ภาษาจีนคือ A+结果补语(คำเสริมความหมายบอกผลของการกระทำ)+B

3.1.3 ข้อผิดพลาดมีสาเหตุจากการเติมคำเสริมความหมายบอกทิศทางเช่นคำว่า “起来” ในคำ “Liheci”

คำว่า “起来” เป็นคำเสริมความหมายบอกทิศทางของกริยา เมื่อต้องใช้กับคำ “Liheci” รูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์คือ A+起+B+来 คำว่า “起来” แปลเป็นภาษาไทยคือ “.....ขึ้นมาไป” ใช้วางหลังกริยา เพราะฉะนั้นเมื่อผู้เรียนต้องใช้คำว่า “起来” ผู้เรียนจึงเอาไปวางหลังคำ “Liheci” ทันที ซึ่งเป็นผลกระทบจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(25) พวกเขาตกลงกันว่าดีกันแล้วไม่ใช่หรือ ทำไม ถึง ทะเลาะกัน ขึ้นมา อีกล่ะ?

✕ 你们不是决定和好了吗，怎么又 吵架 起来了呢?

(✕ Nǐmen búshì juéding hé hǎole ma, zěnmeyòu chǎojià qǐlái le ne?)

(✓ 你们不是决定和好了吗，怎么又吵起架来了呢?)

(✓ Nǐmen búshì juéding hé hǎole ma, zěnmeyòu chǎo qǐ jià lái le ne?)

(26) เขาอาบน้ำเสร็จ ก็ นอนหลับ ไป

✕ 他洗完澡 又 睡觉 起来。

(✕ Tā xǐ wǎn zǎo yòu shuìjiào qǐlái.)

(✓ 他洗完澡又睡起觉来。)

(✓ Tā xǐ wán zǎo yòu shuì qǐ jiào lái.)

(27) น้องสาวฉัน พอเป็นหวัด ก็ ตัวร้อน ขึ้นมา

✗ 我妹妹 一感冒， 就 发烧 起来。

(✗ Wǒ mèimei yì gǎnmào, jiù fāshāo qǐlái.)

(✓ 我妹妹一感冒， 就发起烧来。)

(✓ Wǒ mèimei yì gǎnmào, jiù fā qǐshāo lái.)

จากตัวอย่างประโยคข้างบน ใช้คำ “Liheci” 3 คำ ได้แก่คำว่า “吵架” “睡觉” “发烧” เมื่อแปลเป็นภาษาไทยว่า “ทะเลาะ” “นอนหลับ” และ “ตัวร้อน” โดยภาษาไทยคำขยายจะอยู่หลังกริยาเป็น “ทะเลาะขึ้นมา” ; “นอนหลับไป” และ “ตัวร้อนขึ้นมา” ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนี้เกิดอิทธิพลของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่

3.1.4 ข้อผิดพลาดมีสาเหตุจากการเติมคำเสริมลักษณะนามของคำกริยา (动量补语) เช่นคำว่า “数量 (ลักษณะนามของคำกริยา)+次、数量 (ลักษณะนามของคำกริยา)+场” ในคำ “Liheci”

คำลักษณะนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทยจะวางหลังคำกริยา การเรียงลำดับคำคือ คำกริยา+ตัวเลข+คำลักษณะนาม เช่น

เดินไปหนึ่งรอบ 走了一圈 ทานไปสองมื้อ 吃了两顿

ถามไปสามครั้ง 问了三次 ดูไปสี่รอบ 看了四遍

แต่ในภาษาจีน การใช้คำเสริมลักษณะนามของคำกริยา (动量补语) กับคำ “Liheci” รูปประโยคที่ถูกไวยากรณ์คือ “A+动量补语(คำเสริมลักษณะนามของคำกริยา)+B” และเมื่อต้องการเติม “了(le)” ซึ่งเป็นคำช่วยกริยา รูปประโยคคือ “A+了+动量补语(คำเสริมลักษณะนามของคำกริยา)+B” ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยมีข้อผิดพลาดดังตัวอย่างต่อไปนี้

(28) พวกเขาแต่งงานกันได้เดือนกว่า ทะเลาะแล้ว เป็นร้อยครั้ง

a ✗ 他们结婚一个多月， 吵架了 一百次。

(✗ Tāmen jiéhūn yíge duō yuè, chǎojiàle yībǎicì.)

พวกเขาแต่งงานกันได้เดือนกว่า เป็นร้อยครั้ง ทะเลาะแล้ว

b ✗ 他们结婚一个多月，一百次 吵架了。

(✗ Tāmen jiéhūn yíge duō yuè, yībǎicì chǎojiàle.)

พวกเขาแต่งงานกันได้เดือนกว่า ทะเลาะ เป็นร้อยครั้ง แล้ว

c ✗ 他们结婚一个多月，吵架一百次了。

(✗ Tāmen jiéhūn yíge duō yuè, chǎojià yībǎicì le.)

(✓ 他们结了一个多月婚，吵了一百次架。)

(✓ Tāmen jiéhūn yíge duō yuè, chǎole yībǎicìchǎojià.)

(29) ปีที่แล้วที่เขา ป่วยไป คราวนั้น ยังไม่ถึง เดือน ก็ เสียชีวิต แล้ว

a ✗ 去年他 得病了一场，还不到一个月就去世了。

(✗ Qùnián tā débingle yì chǎng, hái bú dào yíge yuè jiù qù shì le.)

ปีที่แล้วว่าที่เขา ป่วย คราวนั้น ยังไม่ถึง เดือน ก็ เสียชีวิต แล้ว

b ✗ 去年他 得病一场了，还不到一个月就去世了。

(✗ Qùnián tā débing yìchǎngle, hái bú dào yíge yuè jiù qù shì le.)

(✓ 去年他得了一场病，还不到三个月就去世了。)

(✓ Qùnián tā déle yìchǎngbing, hái bú dào sān gè yuè jiù qù shì le.)

สาเหตุที่ที่ศึกษาภาษาจีนชาวไทยใช้คำเสริมลักษณะนามของคำกริยา (动量补语) กับคำ “Liheci” ผิด มีสาเหตุจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ เนื่องจากในภาษาไทย มีลำดับการเรียงนามวลีที่มีลักษณะนามเป็น คำนาม + ตัวเลข + คำลักษณะนาม เมื่อผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยใช้คำ “Liheci” จึงวางโครงสร้างการใช้คำ “Liheci” กับคำเสริมลักษณะนามของคำกริยา (动量补语) ในรูป “verb + ตัวเลข + คำลักษณะนาม ” ดังตัวอย่างข้อ (28a) และ (28c) (✗ 吵架了一百次、✗ 吵架一百次了) และ (29a) และ (29b) (✗ 得病了一场、✗ 得病一场了) ส่วนข้อที่ (28b) เป็นการวางรูปแบบการใช้คำนามในภาษาจีน คือ “ตัวเลข + คำลักษณะนาม + คำนาม” (一百次吵架了)

3.1.5 ข้อผิดพลาดมีสาเหตุจากการเติมคำเสริมเวลา (时量补语) เช่นคำว่า “一会儿”ในคำ “Liheci” ตำแหน่งคำบอกเวลาในภาษาไทยจะวางไว้หลังคำกริยา การเรียงลำดับคำคือ คำกริยา + คำบอกเวลา เช่น

พักผ่อนสักครู่ 休息一会儿 รอสักครู่ 等一会儿

ตัวอย่างประโยคที่ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยใช้คำว่า “一会儿” กับคำ “Liheci”

เช่น

(30) ฉัน ต้องการ กับ หล่อน **พูดคุย** สักครู่

✗ 我想跟她 **聊天** 一会儿。

(✗ wǒ xiǎng gēn tā **liáotiān** yíhuìr.)

(✓ 我想跟她**聊**一会儿**天**)

(✓ wǒ xiǎng gēn tā **liáo** yíhuìr**tiān**.)

จากประโยคตัวอย่างข้างบน ผู้เรียนลำดับคำเป็น “คำกริยา + 一会儿” โดยไม่ได้แยกคำ “Liheci” ออกแล้วจึงเอาคำเสริมเวลา (时量补语) วางไว้ตรงกลาง ที่ถูกต้องจะต้องเรียงลำดับคำเป็น “A + 一会儿 + B” เช่น “聊一会儿天” “看一会儿书”

3.1.6 ข้อผิดพลาดมีสาเหตุจากการเติมคำลักษณะนามวลี (量词短语) เช่น คำว่า “了+几个” ในคำ “Liheci”

กลุ่มคำหรือวลีคือคำที่มีมากกว่าสองคำขึ้นไป กลุ่มคำในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 7 ประเภท และประเภทหนึ่งก็คือ กริยาวลี กริยาวลีอาจแบ่งออกเป็น 8 ประเภท ประเภทหนึ่งคือ กริยา+คำวิเศษณ์บอกปริมาณหรือจำนวน เช่น

อ่านสามรอบ 读三遍 ตีสิบที 打十次

ทุกครั้งี่ฟัง 每次听 ดื่มชาไปแล้วสองแก้ว 喝了两杯茶

แต่การใช้คำ “Liheci” กับคำลักษณะนามวลีในภาษาจีน การเรียงลำดับคำจะต้องเป็น “A + 了+几个+ B” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(31) ตอนค่ำวันนี้อากาศร้อนมาก ฉันต้อง **พลิกตัว** อยู่ หลายครั้ง จึงจะนอนหลับ

✗ 今晚天气太热了 我要 **翻身** 了几个 才睡着。

(✗ jīn wǎn tiānqì tài rèle wǒ yào **fānshēn**le jǐ ge cái shuìzháo.)

(✓ 今晚天气太热了，我**翻**了几个**身**才睡着)

(✓ jīn wǎn tiānqì tài rèle wǒ yào **fān**le jǐ**gēshēn** cái shuìzháo.)

จากประโยคข้างบนจะเห็นได้ว่า “翻身” เป็น “Liheci” หากต้องการการเติมคำลักษณะนามวลี (量词短语) “了+几个” การเรียงลำดับคำจะต้องเป็น “A +了+几个+ B (翻了几个身)” แต่ผู้เรียนกลับเรียงประโยคเป็น “~~X~~AB +了+几个 (翻身了几个)” ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากภาษาแม่ เนื่องจากกริยวลีในภาษาไทยวางลำดับคำเป็น “กริยา+คำวิเศษณ์บอกปริมาณ”

3.1.7 สาเหตุของข้อผิดพลาดจากการเติมคำสรรพนามแสดงคำถาม (疑问代词) ในคำ “Liheci”

คำสรรพนามแสดงคำถาม เช่น

ใคร	谁	อะไร	什么	ทำไม/อย่างไร	怎么
อันไหน	哪个	เมื่อไร	何时	เท่าไร	多少
อย่างไร/เช่นไร	如何	ที่ไหน	哪儿/哪里		

คำสรรพนามแสดงคำถามในภาษาไทยสามารถวางหน้าสุดประโยค และสามารถวางหลังสุดประโยคได้ ลำดับคำคือ “คำกริยา+คำสรรพนามแสดงคำถาม ; คำสรรพนามแสดงคำถาม + คำกริยา” เช่น “ทำอย่างไร; ไครมา” แต่ภาษาจีนเมื่อใช้คำ “Liheci” การเรียงประโยคต้องเป็น “A + คำสรรพนามแสดงคำถาม (疑问代词) + B” เช่น “见谁的面” “走多少路” เป็นต้น จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่เกิดจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ดังต่อไปนี้

(32) เพื่อนๆ ต่างรู้หมดแล้ว ว่าคุณสองคนเป็นแฟนกัน ยังจะ ปิดบัง อะไรอีก

~~X~~朋友都知道了你们是男女朋友 还要 保密 什么!

(~~X~~ Péngyou dōu zhīdào le nǐmen shì nǎn nǚ péngyou hái yào bǎomì shénme!)

(✓ 朋友都知道了你们是男女朋友，还要保什么密!)

(✓ Péngyou dōu zhīdào le nǐmen shì nǎn nǚ péngyou hái yào bǎo shénmemì!)

(33) คุณ ถอนหายใจ ทำไม ไม่สบายใจ หรือ

~~X~~你 叹气 什么 心里不高兴吗? (~~X~~ Nǐ tànqì shénme xīnlǐ bù gāoxìng ma?)

(✓ 你叹什么气，心里不高兴吗?)

(✓ Nǐ tǎnshénmeqǐ xīnli bù gǎoxìng ma?)

3.1.8 ข้อผิดพลาดมีสาเหตุจากตำแหน่งคำวิเศษณ์บอกสภาพที่อยู่หน้าภาคแสดง (壮语) ในภาษาจีนและไทยในการใช้คำ “Liheci” ทำหน้าที่เป็นคำกริยาในภาคแสดงของประโยค

ส่วนประกอบสำคัญในประโยคภาษาไทยประกอบด้วย ภาคประธาน ภาคแสดง และการเรียงลำดับคำในประโยค สำคัญในภาษาไทย ตำแหน่งคำวิเศษณ์บอกสภาพเมื่ออยู่ในประโยคภาษาไทยไม่ตายตัว สามารถวางหน้าหรือหลังประโยคได้ แต่จะมีความหมายต่างกันจากการวิจัยพบว่าเกิดจากความแตกต่างของภาษาจีนและภาษาไทย ดังข้อผิดพลาดต่อไปนี้

(34) ทุกวัน ฉัน ตื่นนอนตอนหกโมงเช้า เข้านอนตอนเที่ยงคืน

✗ 每天我 起床六点 睡觉十二点。

(✗ Měitiān wǒ qǐchúán liùdiǎn shuìjiào shí'èr diǎn.)

(✓ 每天我六点起床，十二点睡觉。)

(✓ Měitiān wǒ liùdiǎn qǐchúán shí'èr diǎn shuìjiào.)

จากประโยคตัวอย่างข้างบนคำกริยา “Liheci” ทั้ง “起床 และ 睡觉” เมื่อต้องการคำวิเศษณ์บอกเวลามาขยาย ผู้ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยจึงเรียงคำแบบภาษาไทยเป็น “起床六点 และ 睡觉十二点” ข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้เป็นข้อผิดพลาดจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่

4. ปัญหาความแตกต่างของการซ้ำคำกริยาในภาษาไทยและภาษาจีน

การซ้ำคำกริยาในภาษาจีนและภาษาไทยมีความแตกต่างกัน ในภาษาไทย การซ้ำคำกริยาจะใช้ไม่บ่อยนัก “ๆ” เช่น “เขียนๆ ไปเดี๋ยวก็เสร็จ เทียวๆ แถวนี่ก็น่าจะดี” แต่ในภาษาจีน การซ้ำกริยาพยางค์เดียวจะเป็นในรูป “AA、 A—A และ A了A” เช่น “试试、试—试、试了试” ส่วนคำกริยาสองพยางค์รูปการซ้ำคำคือ “ABAB、 AB了AB” เช่น “休息休息、休息了休息”，“准备准备、准备了准备” ในภาษาพูดจะใช้ “休息了一下”，“准备了一下” เนื่องจากผู้เรียน ไม่เข้าใจวิธีการใช้คำ “Liheci” จึงแก้ปัญหาโดยอาศัยภาษาแม่ในการลำดับคำตามลำดับในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(35) บ้านของฉันอยู่ตรงข้ามกับโรงเรียน เดินตรงไป เลี้ยว หน่อยนึง แค่นี้ก็ถึงบ้านของฉันแล้ว

✕ 我家在学校的对面一直走 拐弯 一下就到了我家。

(✕ Wǒjiā zài xuéxiào de duimiàn yízhí zǒu Guǎiwān yíxià jiù dàole wǒjiā.)

(✓ 我家在学校的对面一直走，拐拐弯就到了我家。)

(✓ Wǒjiā zài xuéxiào de duimiàn yízhí zǒu Guǎiguāiwān jiù dàole wǒjiā.)

(36) ทานข้าวเสร็จ ออกไปเดินเล่น สักหน่อย แล้วค่อย นอน ไม่เช่นนั้นแล้ว จะไม่ดีต่อสุขภาพ

✕ 吃完饭 出去散步 一下再睡觉，要不对身体不好。

(✕ Chī wán fàn chūqu sǎnbù yíxià zài shuìjiào, yào bù duì shēntǐ bù hǎo.)

(✓ 吃完饭出去散散步再睡觉，要不对身体不好。)

(✓ Chī wán fàn chūqu sǎnsǎnbù yíxià zài shuìjiào, yào bù duì shēntǐ bù hǎo.)

จากประโยคที่ (35) และ (36) ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยใช้รูปแบบการซ้ำคำกริยาธรรมดากับคำ “Liheci” “拐弯” และ “散步” เป็น “✕拐弯一下” และ “✕散步一下” แต่รูปแบบการซ้ำคำ “Liheci” คือ “VO” และ “V了VO” เป็น “拐拐弯” และ “散散步” เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่

สรุป

ภาษาไทยไม่มีคำประเภท “Liheci” ที่สามารถวางชิดกันหรือวางแยกกันได้ อย่างเช่นในภาษาจีน “Liheci” เป็นคำที่มีความยากและความพิเศษเมื่อนำมาใช้ ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยเมื่อต้องใช้คำ “Liheci” อาจจะอาศัยการเรียงลำดับตามภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ จึงเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ได้ ดังนั้นในฐานะผู้สอน เมื่อสอนคำ “Liheci” จำเป็นจะต้องอธิบายพร้อมยกตัวอย่างการใช้คำ “Liheci” ว่ามีความพิเศษอย่างไร

เพื่อเป็นการแก้ปัญหาข้อผิดพลาดให้แก่ผู้ที่ศึกษาภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้สอนควรมีการเกริ่นนำว่า

1. คำ “Liheci” เป็นคำที่มีความพิเศษ ไม่ได้เป็นเพียงกริยาธรรมดาทั่ว ๆ ไป โดยสามารถวางแยกกัน หรือวางชิดกันได้ และเมื่อวางแยกกัน คำที่สามารถวางตรงกลางระหว่างคำ “Liheci” เป็นคำประเภทใดได้บ้าง เช่น

1.1. ในภาษาไทย มีลำดับการเรียงนามวลีที่มีลักษณะนามเป็น คำนาม + ตัวเลข + คำลักษณะนาม เมื่อผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยใช้คำ “Liheci” จึงวางโครงสร้างการใช้คำ “Liheci” กับคำเสริมลักษณะนามของคำกริยา (动量补语) ในรูป “verb + ตัวเลข + คำลักษณะนาม” ดังนั้นผู้สอนควรอธิบายว่าคำ “Liheci” นี้ประกอบด้วย คำกริยา+คำนาม เมื่อต้องการใช้นามวลี ควรจะวางไว้หน้าคำนามในรูปแบบ “คำกริยา+ตัวเลข+ คำลักษณะนาม+ คำนาม” เป็นต้น

1.2. คำว่า “แล้ว” ในภาษาไทยวางไว้หลังคำกริยา แต่ในภาษาจีนวางคำว่า “了 (le)” ระหว่างคำ “Liheci” เป็น (A了B)

1.3. คำว่า “เคย” ในภาษาไทยวางไว้หน้าคำกริยา แต่ในภาษาจีนวางคำว่า “过 (guo)” หลังคำกริยา แต่คำ “Liheci” เป็นคำที่มีความพิเศษ คือ เป็นคำกริยา+คำนาม; คำกริยา+คำเสริม และคำนาม+กริยา คำว่า “过 (guo)” จะใช้ได้กับคำ “Liheci” ที่เป็นรูปแบบ คำกริยา+คำนาม และจะต้องวางระหว่างกลาง เป็น (A过B) เป็นต้น

2. เมื่อผู้สอนต้องสอนคำที่เป็นคำ “Liheci” ผู้สอนควรบอกผู้เรียนว่าคำที่จะสอนต่อไปนี้เป็นคำประเภท “Liheci” เพื่อที่ผู้เรียนจะได้จดบันทึกไว้ว่าคำใดบ้างที่เป็น “Liheci” ผู้เรียนจะได้มีความระมัดระวังการใช้คำดังกล่าว

3. ผู้สอนควรนำคำ “Liheci” ที่จะสอน มายกเป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างประโยคเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น

4. ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ลองแต่งประโยค หรือทำแบบฝึกหัดโดยใช้คำ “Liheci” ที่ได้เรียนมา เพื่อทดสอบความเข้าใจของผู้เรียน

5. ผู้สอนอาจจะมีแบบฝึกหัด เรื่องการแปล จากจีนเป็นไทย และไทยเป็นจีน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Lu, Q. . (2006). Shiyong Duiwai Hanyu JiaoxueYufa (Practical Teaching Chinese Grammar as a Foreign Language). Beijing : Beijing Daxue Chubanshe.
- Pan, Y. (2011). Shiyong Tai-Han Fanyi Jiaocheng (ทักษะการแปลไทยเป็นจีน). Beijing: Shijie Tushu Chuban Gongsi.

- Wang, X., Gao, Y. (2009). Bianting bianji HSK liheci. Beijing: Beijing Yuyan Daxue Chubanshe.
- Xing, F. (2004). Xiandai Hanyu (Modern Chinese). Beijing: Gaodeng Jiaoyu Chubanshe.
- Yang, Q. (2006). Xiandai Hanyu Liheci yongfacidian. (Modern Chinese Liheci usage Dictionary). Beijing: Beijing Shifadaxue Chubanshe.
- Zhongguo Shehui Kexueyuan Yuyan Yanjiusuo. (2002). Xiandai Hanyu cidian (Modern Chinese Dictionary). Beijing: Shangwu Yinshuguan Chubanshe.